

Markovo evangelium 11,12-21

Květná neděle

1. čtení: Matoušovo evangelium 21,1-9 ... **‘Povězte dceři síónské: Hle, král tvůj přichází k tobě, tichý a sedící na oslici, na oslátku té, která je podrobena jhu.’...**

kázání: Markovo evangelium 11,12-21 ... **Když vešel do chrámu, začal vyhánět prodavače a kupující v nádvoří, zpřevracel stoly směnárníků a stánky prodavačů holubů;**

16 nedovoloval ani to, aby někdo s čímkoliv procházel nádvořím. ...

Bratři a sestry

květná neděle, palmarum, Ježíš na oslátku...je tu někdo, kdo to ještě neslyšel?..že Ježíš jako tichý a pokorný král jede do Jeruzaléma...jo, to známe..já taky. A když jsem o dnešní neděli přemýšlel, už mě ten Ježíš a oslátko docela štvali.

No a pak tohle...ten tichý a pokorný najednou udělá dvě věci: Prokleje fíkovník a docela násilně a hlasitě vyžene lidi z chrámu...tak kde je ta tichost a pokora teď? Kdo to teda je ten Ježíš? Ten milý hodný pán, který pomůže, kde může a každému dá druhou a tisící šanci? Nebo je to mocný a nekompromisní soudce a Pán, který neváhá přijít, soudit a trestat? S bičem v ruce?

Byla by chyba a nedávalo by to smysl, kdybychom to brali jenom jako samostatné výseky z Ježíšova života. Jenom jako zápis toho, co se taky stalo. Právě tyhle dvě scény, fíkovník a chrám, jsou spolu spojeny a nedávají smysl sami o sobě. Jsou to symboly, něco, o čem máme hodně přemýšlet... a dlouho... jsou to podobenství...hádky..a jsou o nás...

Vezměme nejdřív to vyčištění chrámu. No, vyčištění – vlastně tam udělal ještě větší bordel. A sám vnesl násilí do kostela, do chrámu. Tam, kde měl být úkryt před násilím. Takže co se to tam vlastně dělo? Jak si to představujete? Nádvoří pohanů větší než Václavák.

Kdo to byli to prodejci a směnáři. Proč tam byli? To nebyl právě jenom obchod, tržiště, kam byste šli nakupovat, když vám došlo máslo, mlíko a chleba. Tam šlo o to, že v chrámu se mělo obětovat jen to, co bylo k oběti určené. Zvířata, obilí, mouka, peníze. Ale byla tam pravidla. Ze zvířat to měla být ta, která jsou určitého stáří, bez vady... ne ta, která už byla poskvrněna modloslužbou...stejně tak peníze. Nemohli jste Bohu dávat jakékoli peníze. Ty římské byli zasvěceny císaři, kdoví, co se s něma dělo. Ti směnáři a prodejci tam vlastně byli jako vítaná pomoc těm, kteří přišli do chrámu obětovat. Jednak nemuseli celou cestu z domu s sebou tahat zvířata. Jen si to představte, že jdete s rodinou pěšky několik desítek kilometrů a táhnete s sebou ovci a býka a ještě nesete hrdličky. A do toho ještě sháníte ty správné neposkvrněné peníze. Hrůza. Takhle jste s sebou prostě jen mohli vzít ty peníze a vyřešit to všechno až na místě. Stejně tak si lidi nemuseli být jisti, jestli by z těch svých stád vybrali to správné. A co ti, kteří zvířata vůbec neměli?

Řemeslníci. Byla to vítaná pomoc.

A ono ejhle, Ježíš tuhle vítanou pomoc násilím zničí. Proč?

Copak život není už tak sám dost těžký a sdložitý? To to musí být těžký a složitý ještě s Panem Bohem? I víra musí být těžká a složitá? V tom je ten zakopaný pes. V tom oddělení. Na život a víru. Na život a Pána Boha. Ono to totiž patří k sobě. Právě Pán Bůh a právě skutečná víra je ten život. Holt, někdy složitá a těžká. Takže žádná berlička a opium ale holt skutečný život.

Holt skutečný vztah, ve kterém vždycky pracuji s určitou nejistotou. Protože toho druhého nemám přečteného. Protože je to ten druhý, člověk – Bůh – celý vesmír možností. Nevím, co na něj platí. Nevím vždycky a dopředu, ...ten druhý není ochočený. Přečtený a ochočený Bůh má jednu zásadní nevýhodu. Už to není Bůh. Už jsme to zase jenom my.

A to, co se dělo v chrámu, byla právě snaha o ochočení si Boha.

Fíkovník – to vypadá samo o sobě šíleně. Rozmazlený děcko chce fíky. Teď. Ale to nejde Pepičku, teď fíky nerostou. Ale já chcu. Jsem přece mesiáš. Tak ho alespoň prokleju, abych dal průchod vzteku a dokázal si i

ostatním, že na to mám. To nedává smysl s tím vším, co o Ježíši víme. Je to podobenství - nebyl čas fiků – Stejně tak lidé – dneska jo, to jdu do chrámu, je čas oběti a víry a svatosti – ale zítra už ne. To už po mě Bože nic nechtěj. Čas víry a té správné oběti byl včera. Dneska mi dej pokoj.

Jsou to podobenství...a je to o nás. Co se stalo s naší vírou? Neudělali jsme si ji snadnou? Neurčili jsme jí čas a místo a prostor? A ještě někoho, kdo je za ni zodpovědný, že je správná? Farář nebo Bible? A holt jindy, jinak a jinde..není čas fiků. Copak to takhle jde? Copak tohle je víra?

Tak kdo tedy byl ten Ježíš? Kdo teda je ten Ježíš? Tichý nebo hlasitý? Pokorný nebo Pán? Přesně o tom to je. Chtěli bychom ho zaškatulkovat, popsat – a mít od něj pokoj.

Jsou pořád námi Velikonoce...nechte se ještě rušit a zneklidňovat, než ten král skutečně pokorně a tiše přijme, že tou největší obětí se stane on sám. Nechme ho ještě, a klidně nahlas a násilím tepat do naší víry a našich životů.

Amen